

עזון תורני שכוחי

בעזה"י

אגדה של תורה

גליון 728

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"י יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

הפרשה מתחילה עם חלומות פרעה ונשאלת השאלה איך באמת לא העלו חרטומי מצרים על לבם כיוון כלכלי-חקלאי כפתרון של חלומותיו של מלך מצרים? התשובה היא, תפיסת עולמו והרהורי ליבו של האדם שולטים על תשובתו. – חרטומי מצרים יודעים שהחלש לא יכול לנצח את החזק, מעטים לא גוברים על הרבים. פרות דקות בשר או שיבולים שדופות-קדים לא יכולים לאכול פרות שמנות או שיבולים בריאות ומלאות, אבל יוסף בן יעקב המלומד בניסים יודע שמציאות כזו קיימת. במילים אחרות, העם היהודי הקטן, החלש, הנרדף, המעומד הטבעי לכיליון בכל דור ודור, הוא מסוגל לחשוב על התרחשויות על טבעיות. הגוי החי על חרבו, כוחו ועוצם ידו, לא מעלה על דעתו התרחשויות נסיות.

בפתח האהל

"ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה... ואת שם השני קרא אפרים"

יוסף הצדיק נקרא מבור כלאו אל כס המלך. חד ופתאומי היה המעבר שלו מעבדות למלכות. מאסיר המלך הוא נהפך למשנה למלך, לשליט כל יכול ורב תפארת בממלכה האדירה והעשירה בתבל באותם הימים. אולם עיניו לא הסתנוורו מברק הכבוד שנפלו לפתע בשפע כזה בחלקו. הוא לא שכח את מוצאו העברי ומורשת אבותיו גם בתקופת הפאר של הוד המלכות שהזריחה שמש עליו. וכשנולדים לו באותו תקופה שני בניו הנסיכים, הוא אינו קורא את שמותיהם מצריים מודרניים, אלא מנשה ואפרים שמות של בית אבא, שמות של ישראל סבא. כי אכן אין הוא מתכחש לבית אבא ואין הוא מתבייש במסורת סבא, גם בהיותו מושל בגויים ועטור תהילת עמים, שבין תרבות זרה לבין תרבות אבותם – תהום מפרידה. זה היה יוסף הצדיק שלבדו שכן בארץ טמאה כמצרים, וכל כח וברק שבעולם לא יכלו לעקרו משורשיו האיתנים בבית אבותיו ובמורשת ישראל סבא.

כיום ישנם רבים, שלא רק בארצות נכר אלא גם בארץ אבותיהם, מתביישים לקרוא את ילדיהם בשמות של אבא וסבא. אם לא שמות נוכריים, בודים להם שמות עבריים כאלה שלא שערום אבותיהם ובלבד שיהיו "מודרניים", להיות בטוחים שאף סב של סבא, מראשית הורות ועד הנה, לא נקרא בשם כזה... כי המגמה היא לברוח מבית אבא, לברוח ממורשת סבא, שהשם המקורי הוא סמל להם, מורה על תוכנם ומחותם וקורא להמשכיותם. השם הקורא לנולד הוא ראשית חינוכו ומראה על כיוונו. לצערנו נסחפים בורם גם כאלה שרגלם תקועה עדיין היטב בשדה המסורת של בית אבותם, אלא שנפשם חשקה במקצת מודרניות... הבה ונלמד מיוסף הצדיק שלא להיתפס לתרבויות חדשות על אף כל הניסיונות של הברק החיצוני, שאינו אלא הבל פורח וחולף. בשמות בית אבא לא נתבייש ולמסורת ישראל סבא לא נתכחש! נקרא לילדינו בשמות הקדושים והצנועים של זקנינו וזקנותינו, ובל ניתן לצלצול הזר והחיצוני להחריש אוזנינו ולבלבל דעתנו, אלא נלך במסורת אבותינו הקדושים והטהורים

שבת שלום
שמשון אליעזר פוקס

הקב"ה, והחלש אכן יכול לנצח את החזק. וכן על זה הדרך בחיים דווקא הבחור החלש בכישרונות דווקא אותם חברים שהיו ה"עפרונות הלא מחודדים" מתגלים במשך הזמן שהם נושאים משרות מכובדות ומצליחים מאוד בחיים. ודווקא ה"שפיצים" של החבורה לא שגשו כל כך כפי שהיה מצופה מהם. כי לא החכמה והכישרון הם אלו הקובעים את ההצלחה, אצל הקב"ה דווקא "ואת הצנועים חכמה". דווקא מי שהיה נראה חלש לימים מתגלה חוזקו. וכמאמר שלמה המלך: לא לגיבורים המלחמה, לא לחכמים לחם ולא לנבונים עושר. כי אין בעולם טבע הכל בגזירת עליון.

זמני השבת

הדלקת נרות מוצאי שבת

5:18 4:15

נא לשמור על קדושת הגליון

5:51 ר"ת

אין לקרוא בשעת התפילה

אָהַל הַהַלְוָה

אין לאדם לברך ברכה כל שהיא בקול רם, במקום שיש שיעור תורה, או שלומדים ביחידות, מפני שמכשיל את הלומדים בביטול תורה על ידי כך שמפסיק אותם מלימודם כדי שיענו אמן, שהרי תלמוד תורה גדול מענית אמן. ואם בכל זאת יש אדם שמברך בקול רם, אין מחויבים השומעים לענות אמן על ברכתו באמצע לימודם, באופן שהדבר גורם להם לביטול תורה.

אדם שמשנתף בשיעור תורה בין מנחה לערבית וכדומה, אסור לו בהחלט לרמוז לרב לסיים את השיעור, גם כשהוא ממהר מאוד להגיע למחוז חפצו, מפני שמכשיל את הציבור בביטול תורה, ובנוסף לכך הרי הוא מבזה את הרב הדורש.

אומנם אם השיעור מתקיים לפני תפילת מנחה, והרב לא שם לב שהגיע זמן התפילה, רשאי להעיר לרב שהגיע הזמן לסיים, כדי שלא יאחרו זמן התפילה, אך יעשה זאת ביראת כבוד ובדרך ארץ.

הגאון רבינו עזרא עטייה זיע"א, הסביר את מאמר חז"ל (שבת לא.): שאלה ראשונה ששואלים את האדם ביום הדין **"קבעת עיתים לתורה"**. יש אדם שישאלו אותו האם קבע זמן ללמוד תורה? והוא ישיב הן או לאו. אבל יש אדם שיאמרו לו **"קבעת עיתים לתורה"!!!** דהיינו עשית זמן קבוע לתורה, וכשהרב קצת האריך בדרשה, רמזת לו לסיים, ועל זה עתיד להיענש. ישמע חכם ויוסף לקח.

אהל לחידוש חידושים ופנינים לשולחן השבת

"ויהי מקץ שנתים ימים"

נאמר בבראשית רבה (פט): **'אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו'** - זה יוסף, **'ולא פנה אל רהבים'** - על ידי שאמר לשר המשקים **'זכרתני והזכרתני'** נתווסף לו שתי שנים. מפורסמת השאלה, שהרי דברי המדרש לכאורה סותרים מניה וביה: בתחילה כתוב שיוסף **"שם ה' מבטחו"**, ומיד אחרי כן כתוב שעל חסרון הביטחון בה', שפנה אל שר המשקים בבקשה שיזכרהו, נענש להישאר במאסר שנתיים נוספות!

ותירץ הרבי ר' יצחק מוורקי, על פי מעשה, הרבי ר' אלימלך מליז'נסק, הלך לעשות **"תשליך"** בראש השנה, והמנהג כשעושים תשליך לרוקן את הכיסים, כביכול משליכים משם את החטאים. באחד השנים כשסיים ר' אלימלך **"לרוקן"** את כיסיו, ראה את אחד מתלמידיו מהלך סביבו ומחפש משהו על הרצפה. שאל אותו רבי אלימלך: **"מה אתה מחפש?"** והתלמיד הסביר: **"אני מחפש את העבירות של הרבי, שכן, מה שאצל הרבי נחשב עבירה - לי יחשב כמצווה!"**.

אתן לכם דוגמא קטנה, מהי **"עבירה"** אצל הרבי ר' אלימלך: פעם אחת ראוהו תלמידיו כשמצב רוחו לא טוב. שאלוהו: **"מה קרה, רבנו?"** והוא סיפר: **"עברתי היום עבירה. דברתי אחרי 'הודו', באמצע 'פסוקי דזמרה'".** למה הוא דיבר? בא אליו איש אחד ואמר שאשתו מקשה ללדת, והוא שאל אותו את שמות האישה ואמה כדי שיוכל להתפלל עליה, וברך אותו שיהיו בריאים, האם והתינוק. אמרו לו התלמידים: **"רבי, הרי לא סתם דברת, ודאי יש להקל בדבורים כאלו שהם לצורך הצלת נפשות!"** אך ראו שעדין לא נחה דעתו: **סוף כל סוף אלו דיבורים, והוא דיבר אחרי 'הודו'. אמרו לו: "רבי, אתה הרי מתפלל נוסח ספרד".** בנוסח אשכנז באמת אומרים **'ברוך שאמר לפני הודו'**. אבל אתה מתפלל נוסח ספרד. **ו'ברוך שאמר' אומרים אחרי הודו, כך שעוד לא אמרת 'ברוך שאמר'. אמר רבי אלימלך: "נכון, אבל לפי נוסח אשכנז הודו זה אחרי 'ברוך שאמר', כבר אסור לדבר".** זו הייתה עבירה של הרבי, רבי אלימלך. מזה אתה מבין כמה גדול היה האיש. אם זה נקרא עבירה, מה כבר הייתה מצוה?!

לפי זה, אומר רבי יצחק מוורקי, אם רואים שבאים בטענה ליוסף הצדיק על כך שאמר לשר המשקים **"כי אם זכרתני והזכרתני"**, ומענישים אותו בשנתיים מאסר - בהכרח שהיה מושלם במידת הביטחון בה', והיה **"שם מבטחו בה"**. ממילא יתכן שתהיה עליו טענה גם על חסרון כה מועט בעבודת הביטחון, עליהם נענש בשנתיים נוספות בבית הסהר.

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8566615
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

ברכה והצלחה בכל העניינים לאליאן בת נעימה הי"ו וחשפחתה

אהל המעשה

"את אשר האלוקים עושה הגיד לפרעה"

סיפר אחד מיקירי ירושלים: ביום כ' כסלו תשכ"א, הגיע הרה"ק בעל ה"שפע חיים" מצאנו זי"ע להשתתף בהלווייתו של הגה"ק רבי צבי פסח פראנק זי"ע ראב"ד ירושלים, ולאחר מכן זכינו, המתפללים בבית המדרש "היכל צבי" בבתי וורשא, לביקורו של הרבי בביהמ"ד, שנחנך מספר חודשים לפני כן. הרבי ערך שולחן "לחיים" בביהמ"ד והיכן שנפתח החומש כדרכו בקודש, פתח ואמר דברי תורה. יצא הפסוק הנ"ל: "את אשר האלוקים עושה הגיד לפרעה", והסביר על פי מה שפירש אביו הרה"ק מרודניק זי"ע, את התרגום על הכתוב "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" - ואילו דיניא די תסדר קדמיהון", דהכוונה, שהדינים והמשפטים יסדר וישים הקב"ה כלפי הגויים ואומות העולם ולא על ישראל ח"ו... וזהו הרמז כאן: "את אשר האלוקים עושה" - א-לקים הוא מידת הדין כנודע, והיינו שאת מדת הדין "הגיד" מלשון המשכה (כמו נגיד ונפיק), היינו שימשך הקב"ה רק על פרעה ועל רשעי ישראל, ואילו על ישראל בניו רחמיו יגולו רחמיו על מידותיו ויתנהג עמנו במידת החסד ובמידת הרחמים...

הבה ונבין זאת היטב יותר דרך הסיפור הבא: היה זה כאשר יום אחד נפגש הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן זי"ע עם הגה"ק בעל ה"ישועות יעקב" זי"ע רבה של לבוב - למברג, ועם בנו, הגאון רבי מרדכי זאב. הדבר היה, לעת ביקור שערך הרבי בעיר, ונכנס, תוך כדי כך, לבקר במעונו של המרא דאתרא. הגאון ובנו, אשר נודעו שניהם כחריפים, רחוקים היו מרחק ניכר מן העולם החסידי. מושגיהם בטיבם ובמעלתם של צדיקי הדור הקדושים, נבעו בעיקר מפי השמועה גרידא, ולא דווקא משל בעלי שמועה טובה... הדבר, לא הרתיע את הרבי כלל, וכדרכו עם שאר גדולי דורו, לא נמנע מלבקר גם במעונם של גדולי עולם אלו. בעודו יושב במחיצת מארחיו, הופיעה בחדר, אחת מן הנכבדות שבתושבות הקהילה, וביקשה רשות לשטוח את בקשתה לפני הרבי. משנתן לה הגאון, מרא דאתרא ובעל הבית, את הרשות, פתחה זו ושפכה את מר לבה לפני הרבי, על אודות בעלה, אחד מחשובי הקהל, אשר מזה שבועות מספר נפל לחולי כבד, ואף טובי הרופאים הצהירו מפורשות, כי נואשו כבר מחייו... הרבין הרבי את ראשו על חזהו, נתהרהר קמעה, אחר השיב: "שובי לביתך לשלום, ומצאי את בעלך בריא כאחד האדם!"... הרב ובנו, אשר מודעים היו היטב למצבו האנוש של החולה, לא יכלו להתאפק לנוכח תשובה בלתי צפויה מעין זו, ונתחייכו שניהם...

"למה לכם להרהר אחרי מאיר, בטרם נוכחתם לדעת אם צדקו דבריו אם לאו?!" - החזיר להם הרבי על אתר. "ואיך לא נהרהר" - התנצל בן הרב - "כאשר כבודו משמיע דברים, הסותרים בעליל את המציאות?!" השיב להם הרבי: "ועדיין סומכים אתם על השערה בלבד? הואילו נא לשגר את שמשכם אל בית החולה, יראה בעיניו, וישוב ויספר לכם, אם אמות היה בפי מאיר, אם לא!"... נענו הרבנים להצעה, ושלחו את שמשם אל בית החולה. לא ארכה השעה, עד ששב הלה מלא התפעלות, והעיד, כי במו עיניו ראה זה עתה את החולה, כשהוא מסתובב בביתו על רגליו, בריא ושלם ללא שום דופי! בעל ה"ישועות יעקב" ובנו, הביטו בפני רעהו נדהמים, כשהדיבור נעתק מפייהם. משחזרו אל עשתונותיהם, נענה רבה של למברג ואמר אל הרבי: "אם אכן כה רב ונשגב חילכם, אולי תואילו ללמדנו גם אנו, אחת ולתמיד, כיצד מחוללים מופתים שכאלו?"...

עליכם להשיב למאיר על קושיה שיש לוי: "הגמ' במסכת ברכות (לד): אומרת: "אמרו עליו על רבי חנינא בן דוסא, שהיה מתפלל על החולים, ואמר: זה חי וזה מת!" וקשה: מילא "זה חי", היה לו לומר, משום מבשר טוב, אולם, "זה מת", מי ביקש ממנו לומר, והלא שנינו בפסחים (ג): דאין לו לאדם לבשר בשורה רעה, משום "ומוציא דיבה הוא כסיל", כל שכן, שלא היה לו להקדים ולבשר על הרעה בטרם קרתה? לא היה בידי הגאון ובנו מענה על הקושיה. נענה רבינו ואמר: "מאיר יתרחץ!", "הגמ' אומרת (מועד קטן טז): "מי מושל ביי? צדיק! שאני גוזר גזירה ומבטלה! ולכאורה קשה, האיך יתכן לשנות את גזירת הבורא, יתברך שמו. אולם, התירוץ הוא, על פי הגמ' ברכות (סב): "ואדם אתן תחתיך" (ישעיה מג) - אל תקרי אדם אלא אדם, שנפש הרשע ניתנת לכפרה תחת נפש הצדיק. ואי"כ, הוזה אומר, כי באמת הצדיק אינו מבטל את גזירת הבורא, אלא מעבירה מן האדם הכשר על ראש הרשע! "ומעתה, יובנו היטב דבריו של רבי חנינא בן דוסא, שהיה אומר, "זה חי" - כלומר, החולה שעליו התפלל עתה, יחיה. "וזה מת" - רשע פלוני, ימות תחתיו ויהיה כפרתו!...

ובכן - סיים הרבי ואמר - "אף מאיר אומר כן: פלוני החולה, חי ויחיה! ואילו הכומר הרשע, צורר היהודים, המתגורר ברחוב פלוני, פה בלמברג, ימות תחתיו! ואם עדיין אינכם מאמינים, שילחו את שמשכם גם למעונו של הכומר, וראו, הצדיקו דברי מאיר!" לא חלפה שעה ארוכה, עד ששב השמש גם משם, ואישר, כי הכומר, אכן, מת, זה לא מכבר, במיתה חטופה!...

הגאון ובנו האזינו לדברים בהשתאות עצומה, ולמדו, מתוך כך, להכיר, בעומק חכמתו וצדקתו. ושמו של הרבי, נותר מני אז קדוש ונערץ, בעיני הגאון בעל ה"ישועות יעקב" ובעיני בנו, רבי מרדכי זאב, גם יחד...

הגאון ובנו האזינו לדברים בהשתאות עצומה, ולמדו, מתוך כך, להכיר, בעומק חכמתו וצדקתו. ושמו של הרבי, נותר מני אז קדוש ונערץ, בעיני הגאון בעל ה"ישועות יעקב" ובעיני בנו, רבי מרדכי זאב, גם יחד...

שתי חברות משתי משפחות עשירות הגיעו לגיל השידוכים. כל אחת מהאבות שלח שליח אל ראש הישיבה בעיר הסמוכה בבקשה לשלוח בחור מרשים עבור הבת שלו. חלפו ימים ובחור אחד הגיע. המשפחות המתווכות במתח, אבל לא הגיע עוד אחד. פרץ ביניהן וויכוח עבור מי הגיע כל אחת מהאימהות טענה שהוא בווזאי בא להיפגש עם הבת המושלמת שלה. האימהות הנסערות ניגשו לרב במטרה להכריע ביניהן והרב הציע לקיים "משפט שלמה" הפוך: הרב שלף חרב והציע לגזור את הבחור לשניים. האישה שתרחם עליו - היא אינה מיועדת להיות חמותו, זאת שתסכים לגזור אותו - היא בווזאי נועדה לו מהשמים...

לדוד משה הייתה חוה אי אה אי אה או - בטוח קראתם את זה עם המנגינה):

רק בישראל - כשהמאבטח בודק אותך: מה אני, מחבל ???

כשהמאבטח לא בודק אותך: ואם הייתי מחבל ???

קצת מאתנו

"והנה מן היאר עלת שבע פרות יפות מראה ובריאת בשר ותרעינה באחו".
 בפרשת השבוע אנו מוצאים ביטוי חדש ומאוד תמוה, הנקרא "פרה יפה".
 והשאלה נשאלת: מה משמעות הביטוי הזה שנקטה התורה? כיצד בכלל ניתן

לשדך בין פרה ליופי? אך אל דאגה, רש"י הקדוש כבר ביאר לנו את סוד העניין בצורה נפלאה, וזה תוכן דבריו: **בימי השבע יש לכולם כל צורכם ואין עין אדם צרה ברעהו וכולם מסתכלים על הכל בעין טובה, וכל הבריות מושלמות ויפות בעיני כולם.** וכשרצתה התורה לרמוז על המצב הנפלא הזה - היא השתמשה בקוד "פרה יפה", שזה ביטוי המעיד שלכולם לא חסר דבר - וכולם מסתכלים על כל הבריאה בעין טובה ולב שמח, (עד כדי כך שאפילו הפרות יפות בעיני האנשים). עד כאן תוכן דבריו הקדושים של רש"י, ומי שמתעמק ונובר בהם לעומק מגלה בהם סוד כביר ואדיר השווה יותר מכל הון וממון שבעולם, וכדלהלן: מי שיש לו הכל ואינו מרגיש חסר, אזי הוא מסתכל על הכל בצורה נפלאה והכל יפה ומושלם בעיניו. לחילופין, מי שלא שמח בחלקו ומרגיש תמיד חסר, אדם זה הופך להיות "צר עין" והוא רואה את המום שיש בכל דבר. על פי הסוד והיסוד הזה אנו יכולים להבין דבר נוסף ומאוד תמוה, שנאמר לפני שנים רבות.

התנא באבות אומר "איזהו עשיר? השמח בחלקו" (אבות ד' א'). והשאלה נשאלת: כיצד שמחה מעידה על עושר? מה גם שהמצואות מוכיחה שיש עניים ודלים השמחים יותר מהרבה עשירים אחרים. אם כן כיצד יתכן שהתנא קובע עובדה ששמחה מעידה על עושר?

התשובה פשוטה: אדם ששמח במה שיש לו ואין הוא מרגיש שחסר לו דבר, אדם זה זכאי לכתר ולתואר של "עשיר". מדוע? משום שאין מטרת העשירות לאגור כספים כחול הים, אלא לעזור לאדם לממש את כל חפצו ותאוות ליבו - ללא מגבלות כלכליות. ואדם השמח בחלקו ולא מרגיש חסר, הרי יש לו "הכל" - והוא לא מרגיש "מוגבל כלכלית". במילים אחרות: המכנה המשותף בין העשיר הכי גדול לאדם השמח בחלקו - זה ששניהם מרגישים שיש להם הכל ולא חסר להם דבר, והם שמחים "שמחה מושלמת" בנחלתם ומנת חלקם.

מצד שני, אדם שאינו שמח בחלקו ובתוך תוכו עדיין הוא לא בא על סיפוקו בצבירת רכוש, אפילו אם יש לו ממון כחול הים - אין ספק שהרגשת החסר שלו מונעת ממנו את הכתר של "עשיר מושלם". במילים אחרות: המכנה המשותף בין האיש הזה והעני הראשי של העיר, זה שלשניהם יש הרגשת חסר והם לא מסתפקים בחלקם.

לעילוי נשמת המרוחם רפאל בן סולטנה נלב"ע ד' טבת ת.נ.צ.ב.ה.

לבריאות ברכה והצלחה
סמי בן חילוה הי"ו
שמחה בת שרה הי"ו
 הם וילדיהם וכל אשר להם.

סעיד אשר בן לאה הי"ו
 אורה בת סניורה הי"ו

השיעור של הרבנית דניס שרבי תחי'
 בימי ראשון בשעה 20:00
 בבית הכנסת "יגדיל תורה"
 רח' הרצל 52 במקלט

שיעור בפרשת שבוע
 מהרב **שמשון פוקס שליט"א**
כל יום חמישי מיד לאחר מנחה
בביכני"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 16:10

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
 רח' דוד אלעזר 18

תפילת שחרית - 7:00
מנחה וערבית (סמוכות) 16:15
שיעורי תורה אחרי ערבית

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
 לזכות להצלחה ולבריאות איתנה

אסף מזרחי בן רחל ומשפ' הי"ו
שאל סאלם בן נגיס ומשפ' הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפ' הי"ו
דוד חיים בן עליזה ומשפ' הי"ו
טוביה שרבי בן נוימה ומשפ' הי"ו
אופיר דלל בן אורה ומשפ' הי"ו

בית הכנסת
"עולי בבל"
 ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

תפילות בימי חול: שחרית - 7:30
מנחה - 16:15 ערבית - 17:00

שיעורי תורה אחרי ערבית
יום א' ב' ד' - רב בית הכנסת
הרב יהונתן הכהן אמדדי שליט"א

יום ג' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ה' - הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' - הרב רפאל עגיב שליט"א
בשעה 19:00

תפילות שבת קודש:
שיר השירים - 16:00 מנחה - 16:15
 קבלת שבת - 16:40

שחרית - 7:00 מנחה א' - 13:30
מנחה ב' - 16:00 ערבית - 17:00

שיעורי תורה בשבת:
 הרב בן יאבו שליט"א - 12:30 וב- 14:10

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
 ערבית מאוחרת: יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00